

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519462848/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

Louis! hvad synes De?" „Ah, mon Colonel!" svarede han, „braves Garçons! Dykti Kænnæk!" Men jeg glemmer aldrig dengang vi havde lært Marseillanerhymnen over i S*****, og tog marscherende imod ham med vort skingrende: „allons, enfans de la patrie! le jour de gloire est arrivé" – „Foudre!" sprudede han forbitret, og det var virkelig, som om der foer smaae Lynglimt ud fra hans Øjne. Vi bleve forskrækkede, og holdt inde baade med Sang og Marschering. Men hans Vrede var kun en kort Overgang, en pludselig Overraskelse. „Inte syng!" sagde han alvorlig, veemodig og næsten bedende: „Stem Vis! mekker slem pour pauvre *Louis!*"

Naar jeg siden har tænkt paa vor stakkels *Louis*, er det kommen mig for, at han maa have været noget Stort før Revolutionen – en Duc maaskee; hans Navn kan ikke have været ukjendt eller ubetydeligt, siden han ansaae for nødvendigt saa strængelig at holde det skjult; thi *Louis* kaldte han sig jo kun efter sin ulykkelige Konge. Hvad om han var *Roland*? Der fortæltes rigtignok, at han havde ombragt sig selv, da han hørte, at Hustruen havde udaandet sin Romersjæl under Robespierres Guillotine; at han blev funden død paa en Vej – men hvem veed? – Siden jeg er kommen til hans Fædreland tænker jeg ofte paa ham; og hvergang jeg seer et Menneske i en lang grøn Frakke, og med Hatten ned i Øjnene, maa jeg hen og kikke ham op i Ansigtet. Er han ilive, og jeg mødte ham, kunde jeg bestemt kjende ham igjen. Han staaer livagtig for mig, saaledes som han saae ud den sidste Gang han var hos os, og kom for at tage Afsked: han havde faaet en pæn hvid Piquets Vest paa, et hvidt Hjalsskjæde, og en stor Brystmaal i Kraven, og var overordentlig exalteret. Han snakkede, loe, demonstrerede, sukkede, græd – det gik Alt imellem hinanden. – „Adieu, mes amis!" ja da græd vi Allesammen; vi To kunde ikke komme fra ham, vi fulgte ham lige til Porten i R*****. „A-di-di-dieu-Lu-lu-u-is!" Vi kunde ikke fatte os den hele udslagne Dag: Stylterne kom ikke igang før den næste, Norbaggen hvilede sig i hele to, og Dragen blev hængende i den store Æsk Natten over, og spoleret af Regnen. – Adieu, pauvre *Louis!* –

Jeg lever forresten saa læ. I Førstningen var alt Nyt; men nu, jeg har seet, hvad her er at see, kjeder jeg mig tit nederdrægtigt. De Andre skyde Kaniner; men Jagt er ikke min Sag. Jeg kommer i et Par Huse, hvor der er ret vakre Piger; dem passiarer jeg en Timestid med; men det bliver Man ogsaa kjed af i Længden – at sige naar Man

St. St. Blicher

ikke er forelsket, og den *Maladie* kjender jeg, Gud skee lov! ikke. Det er ellers Fanden til Tøser de franske – nævne Alting med sit reete Navn – reent ud; der er ikke et Ord i det hele *Lexicon Tabuh* for dem. Naar vore Damer vilde synke i Jorden af Skamfuldhed, saa staae de ret op og ned, og veed af ingen Verdens Ting. Jeg gaar og spadserer med en syttenaars nysselig Pige i Haven – hun bryder af midt i en Periode: „hvor vil De hen, *Mademoiselle?*“ spørger jeg; „à la chaise percée“ svarer hun ganske ugeneert; hopper ind, hopper ud igjen, tjatter til Borden af sin Kjole, og – fortsætter Samtalen. – Og med alt dette, du Præst! ere de saa kydske som Maanen – jeg troer næsten det er fordi de snakke saa frit, og intet Forborgent har at rødme over.

Naa! om et Qvarteer skal jeg paa Vagt. Faaer jeg ikke Andet at bestille, skal jeg snart skrive Dig til igjen. – Adieu, Sjøleven!

Bouchain, Juni 1816.

Jeg har ham! jeg har ham! pauvre *Louis*, perit *Louis*, cher *Louis!* – Ecoutez! nu skal Du bareste høre!

Der er en Familie her i *Bouchain*, charmante Folk, som jeg tit besøger; Man lider mig ret godt; der for mit Snakketøj. For en tre Uger siden er Husets Damer – Mama og to Døttre – formerede med en lille forvildet Frøken fra Landet, en vittig *Carnaille*. Inden en halv Time vare vi To saa fortrolige, og skjændtes som om vi havde været Mand og Kone i tre Uger. Hun paastod, at alle Mennesker i Danmark komme til Verden med Træskoe, at vi boe i hule Træer, spise Agern og Ulvekjød, og at enhver nygift Kone faaer en Dragt Prygl i Morgengave af sin Mand. Jeg bejaede det Altsammen, og forøgede end ydermere dette smigrende Malerie med adskillige lyse Penselstrøg. Jeg fortalte hende: at alle vore Fruentimere kunne tale lige fra Fødselen af; men at de maae bære Mundkurv, som kun aflægges medens de spise og sove; at de dog have een fri Snakkedag om Maaneden, som alle Mandfolk da tilbringe under aaben Himmel; men at dem i Fisketiden ingen tilstaaes, da Silden ellers vilde blive forjaget fra Kysterne. Nu var Conversationen i fuld Gang; det gik Slag i Slag; de andre Tasker loe, klappede i Hænderne, æggede og opmuntrede os. Jeg har aldrig havt en interessantere Underholdning. Du kan sagtens vide, at jeg kommer der saa ofte, jeg har Lejlighed.